

Самовпевнена Капустина

Навесні Оленчина мама саджала розсаду капусти і насіяла між рядками чорнобривців.

Капустина раділа,що її винесли із тісної теплиці і посадили на городі.Тепер їй було просторо і комфортно вдень.Правда,ночі були холодними,але від того вона ставала загартованішою і сильнішою.

Поряд були її сестрички,але нікого чужого їй бачити не хотілось: дуже вже любила вона самотність.

Одного разу Капустина побачила,що поряд пробиваються ще якісь рослини.Вона розсердилась і закричала:

- Ви хто такі?
- Ми Чорнобривці.Нас посадили поруч із тобою,тому що наш аромат відлякує попелиць.
- Я нікого не боюсь! Ідіть геть! Ви мені заважаєте!

Кожен день гонила їх від себе Капустина.Одного ранку терпець у Чорнобривців лопнув і вони пішли на край грядки.

На другий день на Капустину сіло декілька зелених комах.З кожною годиною їх ставало все більше і більше.Вони почали дуже дошкуляти Капустині,гризли її листя і робили у ньому дірочки.

Зрозуміла Капустина,що прогнала своїх рятів- ників і гірко заплакала.

Біля її сестричок росли Чорнобривці і захищали від попелиць.Тільки її захистити було нікому.

Учениця 2 класу
Гришкевич Поліна

Миколчина пригода

Миколка,хоч і малий,але дуже любить рибалити.

Найбільше йому подобається ловити рибу біля річки Случ разом із татом.

От і сьогодні,як тільки почало світати,хлопчик прокинувся і поспішив на кухню.Знав,що там вже на нього чекає тато.Через десять хвилин вони сіли на мотоцикл і поїхали до річки.

Рибка того ранку ніяк не хотіла клювати.Тож хлопчик нудьгував: ходив по берегу і спостерігав за пташками,що літали біля прикорму.Так він наблизився до верби,що нахилила свої віти до води.

Миколка нахилився. Відламав дубчика і побіг до тата, розмахуючи гілuzzою у повітрі. Раптом хлопчик зупинився, зблід і заплакав.

Він згадав, що бабуся розповідала йому, що не можна ламати живих гілочок, тому що все живе треба берегти.

Він уявив, що його гілuzzочка лежить на березі суха і мертва.

Його сумні думки перебив тато:

- Чому ти плачеш, Миколко?
- Тому що я наніс великої шкоди природі: через мене засохне дубчик, більше ніколи не почує він співу пташок, не покупається у Случі...
- Не журись, Миколко. Добре, що ти усвідомлюєш, що вчинив погано, але твою помилку можна виправити. Поклади гілuzzочку біля води і присип землею. Побачиш диво.
- Зараз, тату.

Миколка прикидав гілuzzочку піском, ще й шматочок дерні поклав, щоб її не змогла віднести вода.

На другий день тато поїхав на заробітки. Повернувся аж через місяць.

Назавтра тато і син вже сиділи біля річки на своєму улюбленому місті.

Як же приємно було побачити Миколці, що його гілuzzочка жива і зелена. Ще й більшою стала. Миколка відчув, що його маленьке серце наповнюється радістю.

Учениця 2 класу

Сусід Інна

Оповідання "Глуха дівчинка"

В одному маленькому селі жила дівчинка Мар'янка. Вона була глухою і сприйняття світу нею відрізнялося від звичного для нас. Її слова замінювали жести і вираз обличчя. Однак, Мар'янка мріяла спілкуватися з людьми і чути світ навколо.

Одного разу, коли дівчинка була засмучена, вона згадала, що бабуся їй розповіла про старовинний український музичний інструмент - сопілку. Але бабуся, свого часу, заховала її на горищі, щоб не засмучувати дитину, адже почути звуків вона не могла. Дівчинка відшукала сопілку і відчувала, що саме вона допоможе відчувати музику. Вона щодня ховалася на горищі і крадькома

грала. Її мелодії були такими проникливими і чуттєвими, що люди з усього села приходили слухати її гру.

Одного разу Мар'янка відчула, що її серце б'ється в такт музиці, що глухота не заважає їй бути частиною цього світу, адже музику розуміє кожна жива. Дівчинка показала, що навіть з обмеженими можливостями можна знайти своє покликання і приносити радість іншим. Її історія стала натхненням для всього села.

Казка "Чарівне насіння"

Неподалік лісу був розташований будиночок Ганнусі, де вона мешкала зі своїми батьками. Вона завжди мріяла про пригоди і чарівні події. Одного разу під час прогулянки дівчинка побачила, що щось мерехтить на сонці. Це було якесь насіннячко.

Ганнуся посадила знахідку в своєму саду. Воно дуже швидко проросло і щодня ставало вище і вище. Невдовзі перетворилось на дивовижну рослину з неперевершеними квітами і ароматом. Квіти радували не тільки красою, але ще й кожна з них відтворювала власну мелодію. Ганнуся зрозуміла, що її чарівне насіння дарує не лише красу, а й магію, яка здатна виконати найзаповітніші бажання.

З кожним днем, коли дівчинка дивилася на свою рослину, вона пам'ятала про те, що дива можуть трапитися з кожним з нас, якщо лише вірити.